

Ето, скри се задъ земята и последния край на огнения кржгъ и цѣлата снѣжна верига отъ планини се озари въ нѣжна злато-розова свѣтлина. Когато широкото поле бѣ вече покрито отъ вечерния полумракъ, последнитѣ слънчеви лжчи още догаряха по бѣлитѣ върхове на планината и ги украсяваха съ чудната си червенина.

Като се доближавахъ до селото, азъ очуденъ си мислѣхъ: каква грамадна разлика има между тия далечни планини, дето на всѣка крачка една картина се смѣня отъ друга, и оная широка уморително-еднообразна полска равнина, която оставихъ следъ себе си!

На другия день азъ дълго време се любувахъ отъ прозореца си на планинската верига. Но това не бѣ вече сжщата планина, отъ вида на която се наслаждавахъ вчера. Слънцето силно освѣтяваше бѣлия планински гребенъ, който сега рѣдко се открояваше на тъмно-синото небе въ студения прозраченъ утрененъ въздухъ. По-долу отъ небесно-синия гребенъ ясно изтъкваха огромни сиви скали, а още по-долу се чернѣеха склоноветѣ, покрити съ гжста гора. Разбира се, самата планина не бѣше се измѣнила. Промѣнило се бѣше само освѣтлението, а заедно съ това се бѣ промѣнила и картината. Тя бѣ сега съвсемъ различна отъ вчера.

*

Планинитѣ, както и морето, постоянно мѣнятъ вида си, и тия промѣни още повече увеличаватъ тѣхното разнообразие. Обаче и самитѣ планини постоянно се измѣняватъ, макаръ и много бавно. Въ природата всичко се мѣни.

Най-много се труди за измѣнението на планинитѣ водата. Водата, като тече по планинскитѣ